

vidi nikakav problem u tome da stvari jesu mnoštvene zahvatanjem u mnoštvo ideja i uzimanjem učešća u jednom. To, izgleda, nije pravi problem. Pravi problem i predmet pravog čuđenja bio bi »da su sama ona slična (postala) neslična ili ona neslična slična«, zato što se stvari mogu pokazati u različitim vidovima, obzorima, ali da se sam vid (ideja) pokaže u različitim obzorima to bi bio pravi problem – da se ideje mogu u samima sebi miješati i razdvajati među sobom.

Aporije mnoštva tako se, prema Platonu, ne pokazuju kao aporije jer je ono čulno »po sebi« mnoštveno i promjenljivo, što ne znači da ono nije. Međutim, ideje jesu ono jedno koje omogućava to mnoštvo u njegovoj mnoštvenosti. Drugim rečima, da se neka pojedinačnost može pojaviti kao nešto jedno, a i u različitim aspektima (kao mnoštvo), pravi predmet divljenja bio bi, zaključuje Sokrat, »... ako bi netko mogao istu tu besputnost (pokazati) svakojako isprepletenu u samim idejama (naime, ako bi netko mogao) kako baš razložiste za vidljiva bića, pokazati tako i u tima razumom dohvatljivim.«

Ovim se poziva da predmet mišljenja bude ono što je njega dostojno – ideja – i moguće je da Platon već ovdje daje nagovještaj nužnosti sa-učešća ideja, što se često ističe kao smisao dijaloga. Na ovom mjestu zbiva se Zenonovo istupanje iz dijaloga i u prvi plan stupa Parmenid, nastojeći preispitati Sokratovu tezu o ideji. Sokrat prihvata postojanje ideje pravednog, lepog, dobrog, ali za ideju čoveka, vatre i vode kaže da je u bespuću, dok za ideje kose, blata i prljavštine kaže da su onakve kakvim ih vidimo, te da bi bilo čudno postaviti ideju za svaku od njih. Ovim se daje nagovještaj da predmet istraživanja ne smije biti unapred postavljen, odnosno da teorija ideja ne smije biti shvaćena kao ona koja unapred postavlja ili isključuje moguće predmete istraživanja. Neophodno je izbjeći